

Жуче — санитаръ.

(Разказва единъ раненъ).

Голѣмъ бой се водѣше... Ние бѣхме стигнали до една малка горичка. Прѣснахме се изъ нея и честъ огънь отворихме на неприятеля. Куршумитѣ пищѣха изъ между дърветата и шубрацитѣ. . . .

Станемъ, прибѣгнемъ нѣколко крачки, послѣ залегнемъ и отново загърмѣватъ пушкитѣ. . . . Така правѣхме, до като стигнахме края на горичката. Но тукъ неприятелътъ ни откри страшенъ убийственъ огънь... Послѣдва командата да станемъ и да прогонимъ неприятеля. . . .

Азъ скочихъ, но веднага бѣхъ ударенъ въ рамото и рѣцѣтъ. Паднахъ на земята и дълго съмъ стоялъ въ безсъзнание. . . .

Най-послѣ отворихъ очи, — нощта настѣпила. Наоколо тъмно и едва между дърветата свѣтваше лжчъ отъ мѣсеца. . . . Помѣчихъ се да стана, — не мога, тѣлото ми разбито, рамото ми силно гори, а рѣцѣтъ, като откъснати. . . .

Наоколо тихо, никого нѣма. . . . Страхъ ме обвзе. . . . Искаше ми се да заплача като дѣте..

„Ето, шепна си азъ, — всички отишле на прѣдъ, а мене оставили! . . . Нѣма да ме намѣрятъ нашитѣ санитары, ще лежа тука, до като умра!“ . . .

Врѣмето тихо изминава. Азъ се вслушвамъ, — нѣма никого. Жаждата ме мѣчи, главата ми гори като въ огънь... Слѣдъ малко чухъ шумъ. Помислихъ, че е вѣлкъ... Надигнахъ се, видѣхъ срѣщу мене нѣкакъвъ звѣръ иде. . . .